

[Sønderup.]

Det ærede medlem hr. Leonhard Hansen var inde på, at jeg drager det økonomiske i forgrunden i forbindelse med den sociale lovgivning. Ja, jeg synes ikke, dette er uden betydning, for der er ikke nogen stor værdi ved at vedtage love, selv med det bedst tænkelige formål, hvis der ingen kontante midler er at afholde udgifterne for.

Den højtærede minister fremhævede, at det er de vanskeligt stillede, man ønsker at komme til hjælp, og at det er overfor dem, man fra socialistisk side altså mener at have en mere varm og omfattende indstilling end den, vi har gjort os til talsmand for. Jeg vil heroverfor sige, at det, der stilles forslag om i det lovforslag, vi behandler, er at give ikke-forsørgere med over 15 års medlemsskab husleje hjælp — de samme mennesker, som får 8 kr. 60 øre daglig, bare til sig selv, idet de jo ikke har nogen familie at forsørge. Er det dem, man mener er dårligt og vanskeligt stillet i et sådant omfang, at man synes, man ekstraordinært skal komme dem til hjælp? Når dernæst lovforslaget også indeholder bestemmelse om, at fire femtedelsgrænsen i almindelighed skal være gældende for alle, også for ikke-forsørgere, er det da også udtryk for, at man herigennem mener at tilgode de dårligst stillede menneskers krav?

Nej, det, som er baggrunden for vor stillingtagen, er, at arbejdsløsheden i dag glædeligvis ikke er større, end at det er muligt at løse de problemer, der opstår i forbindelse med den, gennem de i dag gældende lovbestemmelser. Herudover har vi fra vor side så givet udtryk for den opfattelse, at skulle der findes enkelte kasser, som af forskellige grunde er dårligere stillet end andre, er vi villige til at give dem en ekstraordinær håndsrækning.

Da vi sidst havde arbejdsløshedsloven til en — om man kan sige det sådan — mere gennemgribende behandling, således som tilfældet var i 1946, måtte man fra alle sider indrømme, at den lov, vi på det tidspunkt vedtog, var en af de bedste arbejdsløshedslove, der fandtes nogetsteds. At man så på en ganske ukorrekt måde har villet udnytte en ekstraordinær understøttelsessituation, som vi gav vor tilslutning til under de særlige forhold, der var rådende i besættelsestiden, er en sag for sig; men jeg synes, man burde have afholdt sig fra at udnytte dette på den vis, man har gjort det.

Når ministeren nu i dag må erkende, at det lovforslag, han møder frem med,

får en så forholdsvis kølig modtagelse, har det netop sin baggrund i, at vi mener, at den lov, vi sidst gennemførte, var af én sådan beskaffenhed, at den i dag fortsat vil være i stand til at imødekomme alle rimelige krav, som, alle forhold taget i betragtning, kan stilles fra de arbejdsløses side. Det er ikke således, som man — ikke mindst fra kommunistisk side, men også fra anden side — forsøger at give det udseende af: at vi er uvillige til at hjælpe. Jeg oplyste netop i mit første indlæg, at til trods for at beskæftigelsessituationen er den bedste, vi har kendt i lange, lange tider, og sandsynligvis den bedste, vi kommer til at opleve, ofrer vi lige godt 160 millioner kr. på arbejdsløshedsunderstøttelsens alter. Det synes jeg også man skulle holde sig for øje, når man taler os så strengeligen til, som har den opfattelse — måske efter manges mening en gammeldags opfattelse —, at når man stiller krav, skal man også kunne vederlægge dem med kontante midler, at der skal være en vis sammenhæng mellem de forslag, man kommer med, både af social og af anden art, og den økonomiske tilstand i landet, der i al almindelighed er rådende. Hvis man forsynder sig herimod, kan jeg forsikre de ærede medlemmer om, at det er noget, der kan hævne sig i det lange løb, ikke mindst på dem, der er dårligst og vanskeligst stillede. Når talen er om social lovgivning, gælder det derfor om, når man har et forholdsvis begrænset beløb til rådighed, at få det anvendt på den rigtige måde. Det synes jeg ikke man gør med det lovforslag, vi her er stillet overfor.

Fibiger: Det danske samfund har en højt udviklet social lovgivning, og det synes jeg, vi skal være stolte af. Det har heldigvis været således, at alle partier her i landet har været villige til at bygge en social lovgivning op, som vel er den bedste, man har nogetsteds i verden. Det forekommer mig derfor mærkeligt, at socialdemokraterne — det undrer mig ikke, at kommunisterne gør det —, når andre ikke vil give tilslutning til dette forslag, så siger, at vi ikke vil være med til at hjælpe de dårligst stillede. Det hører ingen steder hjemme. Det er helt urimeligt at sige noget sådant, for vor sociallovgivning er netop af en sådan art, at man kan hjælpe dem, der har det svært; det har vi også erklæret os villige til, og vi har sagt, at hvis der er kasser, der er i vanskelighed, vil vi give dem støtte. At udvide arbejdsløshedsunderstøttelsen på en sådan måde, at der ikke